

ges, er der efter min Mening ingen Tvivl om, at den vil drage en overordentlig stærk Trafik med sig.

Men ikke alene af Hensyn til den udenlandske Trafik, ogsaa af Hensyn til den lokale Trafik finder jeg, der bør gøres en hel Del. Jeg vil gøre de Herrer, som ikke kende Forholdene nede hos os paa Lolland-Falster, opmærksomme paa, hvor stor Betydning det i Virkeligheden har, at vi komme i en god Forbindelse med Hovedstaden. Vi have følt Savnet og Trykket ved en daarlig Forbindelse i høj Grad, og Ønsket hos os om at komme i en god Forbindelse har længe været næret og har været meget stærkt. Det er daglig, dette føles, men ganske særlig — og det har jeg tidligere haft Lejlighed til at gøre opmærksom paa — føles det, naar der kommer Vanskeligheder ved Overfarten. Det er efterhaanden blevet saadan, at de betydeligste af de Varer, der produceres af Landboerne i vort Stift, gaa til København eller gaa i alt Fald Nord paa. Afbrydes en saadan Drift ved Isforhindringer eller paa anden Maade, bliver det et kolossalt Tab, og det bliver saa meget større nu, end det vilde blevet tidligere, fordi der føres langt større Mængder den Vej, end der tidligere er blevet ført, og man nu ikke blot fører Smør, som ikke taaler at gemmes længe, og Ost og den Slags Ting den Vej, men ogsaa fører Mælk over til Sjælland. Der gaar en ikke ubetydelig Mængde Mælk baade fra Lolland og i Særdeleshed fra Falster til København. Bliver Forbindelsen afbrudt, er det klart, at der vil blive overordentlig store Tab for Mælkeproducenterne. Altsaa ogsaa af lokale Hensyn vil jeg bede ærede Medlemmer fra andre Provinsler tænke over, hvilken Betydning det har for os derovre, og tage et billigt Hensyn dertil. De ærede Medlemmer ville ogsaa for deres Provinsers Vedkommende kunne komme til at høste Fordel af dette Anlæg netop, som det blev nævnt af det ærede Medlem fra Stubbekøbing (Kr. Jensen), ved, at de Færger, som der ikke bliver Brug for hernede, kunne blive tagne i Brug andetsteds i Landet. De Herrer ville derved kunne opnaa de Forbindelser, de ønske, og som de ville kunne have Fordel af.

Der er en Tanke, som det forekommer mig maa bringes frem, naar der skal arbejdes i Udvalget paa denne Sag. Det er, om en Bro som denne kan træde hindrende i Vejen for Skibsfarten dernede i Sundet. I de senere Aar har Skibsfarten der udviklet sig i høj Grad. Der er blevet en

meget livlig Søtrafik, og skulde den hindres væsentlig, vilde det efter min Mening være ret sørgeligt. Men efter at jeg har sat mig saa meget ind i Sagen, som jeg har kunnet, tror jeg at kunne sige, at Skibsfarten ikke vil lide væsentligt Afbræk ved et Broanlæg. Skulde det vise sig, at det dog skete, haaber jeg, man kan finde paa Udveje til at bøde derpaa. Den Udvej, som først kommer en i Tanken, er den, som ogsaa er nævnt i Motiverne: Anlægget af en Tunnel. Jeg blev meget forbauset over, at den skulde koste 25 Mill. Kr. Der har tidligere været fremsat et Projekt om en Tunnel fra Sjælland til Falster, og det gik, saavidt jeg husker, ud paa, at en Tunnel kunde anlægges for 9 Mill. Kr. Det er en saa kolossal Forskel fra den her nævnte Sum, at jeg ikke rigtig begriber, hvorledes den kan fremkomme, men Grunden maa vel være, at Statsbanerne stille overmaade store Fordringer til en saadan Tunnels Sikkerhed og Paaidelighed, og Summen forhøjes selvfølgelig yderligere, naar der er Tale om at anlægge 2 Tunneler, hvad jeg indrømmer, der vilde være meget god Grund til. Man maa vel altsaa opgive Planen om Tunnelen og gøre Forholdet ved Broanlægget saa godt som muligt for Skibsfarten, saa at den ikke skal komme til at lide et Tab, som vi lukrere ved. Det skulde jo helst være saaledes, at alle Parter blev fornøjede.

Jeg vil gerne have Lov at lægge ærede Medlemmer paa Sinde, hvor nødvendigt det i Virkeligheden er at faa denne Sag fremmet. Den har haft mange Fødselsveer, og jeg udtaler da det Ønske, at den Fødsel, som nu forestaar, maa foregaa normalt, saa hurtigt som muligt og uden vanskelige Komplikationer.

Alfred Christensen: Der er af Regeringsflertallets Ordfører (P. T. Nielsen) fremsat nogle finansielle Betæneligheder ved at afse saa mange Penge, som her er foreslaaet, paa Forbindelsen med Udlandet. Disse Betæneligheder deler jeg ikke, men jeg føler mig meget betænkelig ved, at de udtalte Betæneligheder ere komne fra Regeringsflertallets Ordfører og dernæst ved, at de ere komne fra den Mand, som udtalte dem, den eneste Statsbankdirektør, vi have her. Hans Ord om finansielle Forhold skulde dog have nogen Vægt, idet alle ude omkring maa gaa ud fra, at den Mand sidder inde med den højeste finansielle Viden og Forretningskyndighed, vi overhovedet ere i Stand til at præstere.